

Великолепно

ДЖУЛИЯ КУИН

БЛАЙДЪН
КНИГА ПЪРВА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

**На майка ми, която ми позволи
да я влача по всички онези
книжарници.**

**И на Пол, макар той да настояваше,
че заглавието на книгата трябва да бъде
„Великолепно в тревата”.**

Пролог

*Бостън, Масачузетс
Февруари, 1816 година*

— Значи ме отпращаш? – виолетовите очи на Ема Дънстър бяха широко отворени от шок и тревога.

– Не бъди толкова драматична – отвърна баща ѝ. – Разбира се, че не те отпращам. Просто ще прекараш една година в Лондон с братовчедите си.

Устата на Ема се отвори.

– Но... защо?

Джон Дънстър се размърда неудобно в стола си.

– Просто смятам, че трябва да видиш малко повече от света, това е всичко.

– Но аз съм била в Лондон! Два пъти.

– Да... е, сега си по-възрастна... – Той прочисти гърло няколко пъти и се облегна назад.

– Но...

– Не виждам защо това да е толкова голямо затруднение. Хенри и Керълайн те обичат като свое собствено дете, а и ти самата ми каза, че харесваш Бел и Нед повече от когото и да било

от приятелите ти в Бостън.

– Но те ни гостуват от два месеца. Не може да се каже, че не съм ги виждала скоро.

Джон кръстоса ръце.

– Ще отпътуваш с тях утре и това е окончателно. Отиди до Лондон, Ема. Забавлявай се.

Младата жена присви очи.

– Да не би да се опитваш да ме омъжиш?

– Разбира се, че не! Просто мисля, че промяната на обстановката ще ти се отрази добре.

– Не съм съгласна. Има хиляди причини поради които не мога да напусна Бостън точно сега.

– Наистина ли?

– Да. Заради домакинството, например. Кой ще го ръководи, докато ме няма?

Джон се усмихна снизходително на дъщеря си.

– Ема, живеем в къща с дванадесет стаи. Не се изисква чак толкова много ръководене. А и аз съм сигурен, че малкото, което е необходимо, може умело да се изпълни от мисис Мълинс.

– А всичките ми приятели? Ще ми липсват ужасно. Стивън Рамзи ще бъде особено разочарован, ако замина толкова внезапно. Мисля, че се кани да ми предложи.

– За Бога, Ема! Ти не даваш и два петака за младия Рамзи. Не бива да подхранваш надеждите на бедното момче само защото не искаш да заминеш за Лондон.

– Но аз мислех, че искаш да се оженим. Баща му е най-добрият ти приятел.

Джон въздъхна.

– Когато беше на десет, може и да съм се замислял за бъдещ брак между вас двамата. Но

още тогава беше очевидно, че никога няма да бъдете подходящи един за друг. Ще го подлудиш в рамките на седмица.

– Загрижеността ти към единственото ти дете е трогателна – измърмори Ема.

– А той ще те отегчи до безпаметност – довърши нежно Джон. – Искане ми се и Стивън да осъзнае безплодността на усилията си. Това е още една причина да напуснеш града. Ако си на цял океан разстояние, той най-накрая може да се огледа в друга посока за булка.

– Но аз наистина предпочитам Бостън.

– Ти обожаваш Англия – възрази Джон, а гласът му достигна границата на раздражението. – Не можеше да спреш да повтаряш колко много ти е харесало последния път, когато бяхме там.

Ема преглътна и прехапа нервно долната си устна.

– А компанията? – попита тя тихо.

Джон въздъхна и се облегна назад. Най-накрая, истинската причина поради която Ема не желаше да напусне Бостън.

– Ема, „Дънстър Шипинг“ все още ще бъде тук, когато се върнеш.

– Но има още толкова много неща, които трябва да узная! Как ще успея да поема управлението в бъдеще, ако не науча всичко, което мога, още сега?

– Ема, и двамата знаем, че няма никой друг, на когото да предпочитам да оставя компанията. Създадох „Дънстър Шипинг“ от нищото и Господ ми е свидетел, че искам да я завеща на

моята собствена плът и кръв. Но трябва да погледнем фактите. Повечето от нашите клиенти няма да желаят да правят бизнес с жена. И работниците няма да искат да приемат заповеди от теб. Дори фамилното ти име да е Дънстър.

Ема затвори очи. Знаеше, че това е истина и бе почти готова да се разплаче заради тази несправедливост.

– Зная, че няма никой по-подходящ за управлението на „Дънстър Шипинг“ – каза нежно баща ѝ. – Но това не означава, че всички останали ще се съгласят с мен. Колкото и да ме вбесява този факт, трябва да приема, че начело с теб компанията ще западне. Ще изгубим всичките си поръчки.

– Само заради пола ми – мрачно каза тя.

– Страхувам се, че да.

– Ще управлявам тази компания някой ден – виолетовите очи на Ема бяха ясни и дяволски сериозни.

– Мили Боже, момиче. Не се предаваш, нали?

Ема прехапа долната си устна и остана непреклонна.

Джон въздъхна.

– Разказвал ли съм ти някога за времето, когато беше болна от грип?

Ема поклати глава, объркана от внезапната смяна на темата.

– Беше точно, след като болестта отне майка ти от нас. Мисля, че ти беше на четири. Толкова мъничко дребосъче. – Той погледна към единственото си дете. В очите му блестяха топлина и привързаност. – Беше много дребна като дете,

все още си такава, но като малка беше толкова миниатюрна. Не мислех, че е възможно да имаш достатъчно сила, за да се пребориш с болестта.

Ема седна, дълбоко развълнувана от тихо изречените думи на баща си.

– Но ти оцеля – каза той внезапно. – И тогава осъзнах какво те е спасило. Ти просто беше прекалено упорита, за да умреш.

Ема не успя да потисне усмивката си.

– А аз – продължи баща ѝ, – бях твърде непреклонен, за да ти го позволя. – Той изправи рамене, сякаш за да отпъди сантименталността на момента. – Всъщност, аз може би съм единственият човек на Земята, който е по-голям инат от теб, дъще, така че най-добре е да приемеш съдбата си.

Ема простена. Беше време да погледне истината в очите, нямаше начин да избегне заминаването за Англия. Не че пътуването извън страната можеше да се приеме като наказание. Тя обожаваше братовчедите си. Бел и Нед бяха сестрата и братът, които никога не бе имала. И все пак, човек трябва да мисли и за сериозните неща, а Ема не искаше да изоставя самоналожените си задължения към „Дънстър Шипинг“. Отново погледна баща си. Той стоеше зад бюрото, с кръстосани ръце и изглеждаше неумолим. Ема въздъхна, примирявайки се с временната пречка.

– О, добре. – Тя се изправи, готова да се оттегли, за да опакова багажа си, както се предполагаше, тъй като щеше да отпътува на следващия ден с един от корабите на баща си. – Но ще се върна.

– Сигурен съм в това. О, и Ема?

Тя се обърна.

– Не забравяй да се позабавляваш малко, докато си там, нали?

Ема се усмихна на баща си с най-дяволитата си усмивка.

– Наистина, папà, нали не си мислиш, че ще се лиша от приятното прекарване в Лондон само защото не бих искала да бъда там?

– Разбира се, че не. Колко съм глупав.

Ема постави ръката си на дръжката на вратата и я откряна с няколко инча.

– Предполагам, че едно момиче получава само веднъж в живота си сезон в Лондон. Би могла също така и да се забавлява, дори и да не е от социалния тип.

– О, прекрасно! Значи все пак я накара да се съгласи?– извика лейди Керълайн, сестрата на Джон, която неочаквано връхлетя в стаята.

– Никой ли не ти е казал, че подслушването е неучтиво? – меко попита Джон.

– Глупости. Вървах по коридора и чух Ема да говори. Беше отворила леко вратата, както знаеш. – Обърна се към Ема. – След като приключихме с този въпрос, обаче, какво е това, което чувам - че си ударила някакъв крадец в носа днес?

– О, това – отговори Ема и поруменя.

– О, какво? – настоя Джон.

– Видях как един мъж се опитваше да задигне кесията на Нед. Двамата с Бел се караха за едно или друго, както правят винаги, и той не забеляза, че щяха да го ограбят.

– Така че ти удари крадеца? Не можа ли просто да извикаш?

– О, за Бога, папà. Каква полза щеше да има от това?

– Добре тогава, поне удари ли го достатъчно силно?

Ема захапа долната си устна смутено.

– Всъщност, мисля, че му счупих носа.

Керълайн издаде силен стон.

– Ема, – каза меко тя. – Знаеш, че очаквам с нетърпение да те заведа в Лондон за сезона, нали?

– Зная – Керълайн беше най-близкото подобие на майка, което Ема бе имала. Постоянно се опитваше да я накара да прекарва повече време в Англия.

– И знаеш, че те обичам много и не бих искала да променя нищо в теб.

– Да, – колебливо отговори Ема.

– Тогава се надявам, че няма да приемеш забележката ми за обида, когато ти кажа, че в Лондон благовъзпитаните млади дами в действителност не удрят неприятните хора по носа.

– О, лельо Керълайн, благовъзпитаните млади дами от Бостън в действителност също не вършат подобни неща.

Джон се подсмихна.

– Успя ли, по случайност, да вземеш кесията на Нед обратно?

Ема се опита да му хвърли високомерен поглед, но не съумя да потисне усмивката си.

– Разбира се.

Джон засия.

– Това е моето момиче!

Глава първа

*Лондон, Англия
Април, 1816 година*

— **Ж**адявам се, осъзнаваш, че ще имаме много сериозни проблеми, ако майка ми ни хване. – Арабела Блайдън погледна костюма си скептично. Двете с Ема бяха заели униформите от камериерките си, за техен ужас, и в същия този момент се прокрадваха надолу по задното стълбище на лондонската къща на Бел.

– Ще имаш много по-сериозни проблеми, ако тя те хване да ругаеш – кисело изкоментира Ема.

– Наистина не ме интересува. Ако се наложи да се занимая още веднъж с аранжировката на цветята за твоето парти, ще започна да кресця.

– Не мисля, че виковете са особено подходящи, когато се предполага, че се опитваме да се промъкнем по стълбите.

– О, замълчи – неизискано измърмори Бел и слезе на пръсти с още едно стъпало по-надолу.

Ема хвърли бърз поглед наоколо и последва братовчедка си. Задното стълбище без съмнение бе различно от това, което обикновено използ-

ваха с Бел във фойето. То се извиваше изящно и беше постлано с разкошен килим от Персия. В пълен контраст излъсканите дървени стъпала на задното стълбище бяха тесни, а стените – варосани и без никаква украса. Ненатрапчивата му простота напомняше на Ема за къщата ѝ в Бостън, която не беше декорирана в богатия лондонски стил. Домът на Блайдън, разположен на модерния площад Гросвенър, бе притежание на семейството повече от век и беше пълна с безценни наследствени вещи и ненадминато лоши портрети на представителите на фамилията от недалечното минало. Ема погледна отново към голите стени и въздъхна сантиментално, борейки се с пристъпа на носталгия по баща си.

– Не мога да повярвам, че ходя на пръсти като крадец в собствения си дом, за да избегна майка си – измърмори Бел, когато достигна края на първия ред стъпала и заобиколи, за да започне следващия. – Честно казано, предпочитам да се сгуша в стаята си с хубава книга, но тя непременно ще ме потърси там и ще ме накара отново да прегледаме менюто.

– Съдба, по-лоша и от смъртта – прошепна Ема.

Бел я погледна остро.

– Трябва да знаеш, че с нея прегледахме това отвратително меню безброй пъти. Ако ме притисне още веднъж в ъгъла с въпроси за муса от съомга или печената патица с портокал, наистина не мисля, че мога да бъда държана отговорна за действията си.

– Планираш майцеубийство?

Бел я стрелна криво с поглед, но не отговори, докато се движеше изискано надолу по стълбите.

– Внимавай за това стъпало, Ема – прошепна тя, като се притисна плътно към стената. – Скърца в средата.

Ема бързо последва съвета на братовчедка си.

– Да приема ли, че често се промъкваш по тези стълби?

– Преди го правех. Доста полезно е да знаеш как да се спотайваш из къщата, без останалите да подозират какво си намислил. Просто обикновено не се скатавам в ъглите, облечена като камериерката си.

– Все пак не е особено подходящо да носим коприна, когато имаме намерение да помогнем на готвачката да приготви храната за довечера.

Бел не изглеждаше убедена.

– Откровено казано, не мисля, че ще оцени помощта ни. Тя е доста старомодна и наистина не смята, че е подходящо някой от семейството да се намира на долния етаж. – С тези думи, тя отвори със замах вратата на кухнята. – Здравейте, всички. Тук сме, за да помогнем!

Прислугата изглеждаше абсолютно ужасена.

Ема бързо се опита да оправи ситуацията.

– Ще са ви от полза два допълнителни чифта ръце, нали така? – обърна се тя към готвачката и ѝ отпрати широка усмивка.

Жената вдигна ръце и изпищя, запращайки облак от брашно във въздуха.

– Какво в името на Бога, правите вие двете тук?

Една от кухненските прислужници спря да меси тестото за момент и се осмели да попита.

– Извинете, милейди, но защо сте облечени така?

– Не мисля, че вие двете би трябвало да сте в кухнята ми – продължи готвачката, поставяйки ръце на огромните си хълбоци. – Само ще ни се пречкате. – Когато нито една от двете млади дами не показва никакво намерение да напусне, тя стисна зъби и размаха дървена лъжица срещу тях. – В случай, че не сте забелязали, имаме си достатъчно работа тук долу. Сега напуснете, преди да съм извикала графинята.

Бел трепна при споменаването на майка ѝ.

– Моля те, позволи ни да останем, Кук. – Беше съвсем сигурна, че възрастната жена има истинско име, но никой не я беше наричал с него от толкова дълго време, че в действителност никой не си го спомняше. – Обещаваме да не пречим. Ще ви бъдем от голяма полза, сигурна съм. И освен това ще сме тихи.

– Просто не е редно да бъдете тук долу. Нямате ли нещо по-добро за вършене, освен да си играете на кухненски прислужници?

– Всъщност, не – отговори Бел честно.

Ема се усмихна на себе си, в тихо съгласие с братовчедка си. Двете с Бел се забъркваха в непрестанни бели, откакто бяха пристигнали преди три седмици. Не че беше *имала* намерение да причинява неприятности. Просто изглежда в Лондон имаше толкова малко неща за правене. У дома беше заета с работата си за „Дънстър Шипинг“. Но в Лондон, счетоводството не

се смяташе за уместно развлечение за жени и изглежда благопристойните английски млади дами нямаха други задължения освен да ходят на проби за рокли и да се научат как да танцуват.

Не беше за вярване колко отегчена се чувстваше Ема.

Не че беше нещастна. Колкото и да ѝ липсваше баща ѝ, на нея много ѝ харесваше да бъде част от голямо семейство. Просто не се чувстваше полезна. Двете с Бел бяха стигнали далеч в опитите си да се забавляват. Ема се усмихна виновно при спомена за техните подвизи. Със сигурност никога не би им хрумнало, че уличната котка, която бяха прибрали само преди две седмици, може да е пълна с бълхи. Наистина нямаше как да предположат, че целият първи етаж в дома на Блайдън ще трябва да бъде освежаван. И Ема определено нямаше намерение да предлага на цялото домакинство отлична гледка към бельото си, когато се покатери на дърво, за да спаси същата тази котка.

Роднините ѝ всъщност трябваше да са ѝ благодарни. През седмицата, в която се бяха отървали от бълхите, цялото семейство напусна Лондон и прекараха чудесна ваканция в провинцията, като яздеха, ловяха риба и стояха по цяла нощ да играят карти. Ема показа на роднините си как да играят покер. Самата тя бе подкупила съседа си в Бостън да я научи на тази игра.

Керълайн беше поклатила глава с въздишка, отбелязвайки, че Ема оказва лошо влияние върху братовчедка си. Преди пристигането ѝ Бел била само млада жена с интелектуални ин-

тереси. А сега освен това беше и мъжкарана.

– Мили Боже, – отговори Ема. – По-добре е от това да е само мъжкарана, нали? – Но тя знаеше, че може да се закача с Керълайн. Любовта на леля ѝ към нея беше очевидна и в ласките, и в гълченето, и двете обикновено се държаха много повече като майка и дъщеря, отколкото като леля и племенница. Точно заради това Керълайн беше толкова развълнувана за дебюта на Ема в лондонското общество. Макар да знаеше, че Ема предпочита да се върне при баща си в Бостън, тя тайно се надяваше, че момичето ще се влюби в англичанин и ще остане в Лондон. Може би тогава баща ѝ, който беше отраснал и живял в Англия, докато не се беше оженил за американка, щеше да се върне в Лондон, за да бъде близо до сестра си и дъщеря си.

Така че Керълайн организираше грандиозен бал, за да представи Ема на висшето общество. Той щеше да се състои тази нощ и двете с Бел бяха избягали на долния етаж, защото не желаеха повече да ги принуждават да се занимават с всички последни приготовления за вечерта. Готвачката обаче не се впечатли и повтори на младите дами за пореден път, че само ще ѝ пречат.

– Моля ви, не може ли да ви помагаме тук? Обстановката горе е страховита – въздъхна Ема. – Никой не говори за нищо друго освен за бала довчера.

– Е, ще разберете, че това е всичко, за което говорим и тук долу, малка госпожичке – отговори готвачката, размахвайки пръст. – Вашата

леличка ще има четиристотин гости тази вечер и ние трябва да сготвим за всички тях.

– Точно заради това имате нужда от нашата помощ. Какво искате да направим първо?

– Това, което искам да направите, е да излезете от кухнята ми преди майка ви да ви намери тук! – извика тя. Тези двете и преди бяха слизали долу, но това беше първият път, когато се показваха толкова дръзки, че в действителност да се облекат с униформи и да предложат помощ. – Нямам търпение да започне сезонът и вие двете, калпазанки такива, да имате с какво да запълвате времето си.

– Е, той започва тази нощ – заяви Бел. – С бала на мама за представянето на Ема пред висшето общество. Така че може да извадиш късмет и ние да бъдем заобиколени от толкова много ухажори, че да не ни остане време да те притесняваме.

– Ако е рекъл Господ – измърмори жената.

– Хайде, Кук – вмъкна Ема. – Имай милост към нас. Ако не ни оставиш да помагаме тук, леля Керълайн ще ни накара отново да аранжираме цветя.

– Моля те – придума я Бел. – Знаеш колко много обичаш да ни командваш.

– О, добре – измърмори тя. Беше истина. Бел и Ема развеселяваха кухнята с лудориите си. Също така повдигаха духа на готвачката; просто не искаше те да го знаят. – Предполагам, че вие, дяволчета, ще ми досаждате цяла сутрин, докато се предам. Изпитвайте добрата ми воля, това правите. Трябва наистина да се качи-

те горе, не да танцувате из кухнята ми.

– Но ти обожаваш нашата очарователна компания, нали Кук? – ухили се Бел.

– Очарователна компания друг път – промърмори тя, докато влачеше чувал със захар от килера. – Виждате ли онези купи в ъгъла? Искам шест чаши брашно във всяка. И по две със захар. Бъдете внимателни с това и стойте настрана от пътя на останалите.

– Къде е брашното? – попита Ема, като се оглеждаше.

Готвачката въздъхна и се обърна, за да се върне в килера.

– Я почакайте. Ако имате такова голямо желание да вършите моята работа, вие носете тези големи чували.

Ема се подсмихна, когато безпроблемно пренесе торбата с брашно до мястото, където братовчедка ѝ мереше захарта. Бел също се засмя.

– Благодаря на Бога, че избягахме от мама. Вероятно ще поиска да започнем да се обличаме още от сега, а бала е след повече от осем часа.

Ема кимна. Ако трябваше да е честна, беше доста развълнувана от първия си лондонски бал. Изгаряше от нетърпение да оползотвори всички онези проби на тоалети и уроците по танци. Но лейди Керълайн беше перфекционист и издаваше заповеди като армейски генерал. След седмици, прекарани в избиране на рокли, цветя и музика, нито Ема, нито Бел искаха да бъдат открити близо до балната зала, докато лейди Керълайн се занимаваше с приготвянето. Кухнята бе последното място, където щеше

да ги потърси.

След като започнаха да отмерват, Бел погледна Ема сериозно със сините си очи.

– Нервна ли си?

– Заради тази нощ?

Бел кимна.

– Малко. Вие, англичаните, можете да бъдете малко плашещи, нали знаеш, с всичките ви правила и етикети.

Бел се усмихна съчувствено, отмятайки от очите си кичур от къдравата си руса коса.

– Ще се справиш чудесно. Притежаваш самоувереност. От опит знам, че ако се държиш така, сякаш знаеш какво правиш, хората вярват в това.

– Колко мъдро – каза меко Ема. – Четеш прекалено много.

– Знам. Това ще ме вкара в гроба. Никога няма – Бел завъртя очи подигравателно в имитация на ужас. – Да си намеря съпруг, като си завирам носа в книгите.

– Майка ти ли е казала това?

– Да, но тя ми мисли доброто, както знаеш. Не би ме накарала да се омъжа само за да ме види задомена. Позволи ми да откажа на граф Стоктън миналата година, а той се смяташе за най-големият улов на сезона.

– Какво не му беше наред?

– Той беше леко загрижен от факта, че обичам да чета.

Ема се усмихна, докато загребваше още малко брашно и го изсипваше в купите.

– Каза ми, че четенето не било подходящо

за женския ум. – продължи Бел. – И още, че давало на жените „идеи“.

– Пази Боже, да имаме идеи.

– Знам, знам. Обаче ми каза да не се тревожа, защото със сигурност би могъл да ме отучи от този навик, веднъж след като се оженим.

Ема я стрелна косо с поглед.

– Трябваше да го попиташ дали смята, че ти ще си способна да го отучиш от високомерното му отношение.

– Исках, но не го направих.

– Аз щях.

– Знам – Бел се усмихна и погледна към братовчедка си. – Имаш талант да казваш това, което мислиш.

– Това комплимент ли е?

Бел обмисли въпроса за няколко секунди, преди да отговори.

– Струва ми се, че да. Червенокосите наистина не са на мода сега, но предполагам, че ти и безобразната ти уста, ще имате такъв успех, че до следващия месец най-вероятно ще бъде осведомена от „тези, които информират“, че червената коса положително е последна мода. И не е ли това чист късмет за моята бедна братовчедка, която за жалост е американка.

– Някак се съмнявам в това, но е много мило да го кажеш. – Ема знаеше, че не е толкова прекрасна като Бел, но беше удовлетворена от вида си, а и отдавана бе решила, че ако не е красавица, то поне е необикновена. Веднъж Нед я беше нарекъл хамелеон, отбелязвайки, че косата ѝ изглежда сменя цвета си всеки път, когато

поклати глава. Една искра от светлина караше къдриците ѝ да пламтят.

А очите ѝ, които обикновено бяха светловиолетови, искряха и потъмняваха до опасно черно, когато избухнеше.

Ема изсипа малко брашно в последната купа и избърса ръце в престилката си.

– Кук! – извика тя. – Какво следва? Измерихме необходимото брашно и захар.

– Яйца. Искан по три във всяка купа. И без черупки, чувате ли ме? Ако намеря някакви черупки в кейковете си, ще ги оставя в кухнята и вместо тях ще поднеса главите ви.

– Боже, боже, Кук е свирепа тази сутрин – подсмихна се Бел.

– Чух това, госпожичке! Да не мислеше, че няма да го чуя. Няма нищо такова. Сега, ако смятате да стоите в кухнята ми, връщайте се на работа!

– Къде държите яйцата? – Ема претърси сандъка, където стояха малотрайните продукти. – Не ги виждам никъде.

– Тогава не гледаш внимателно. Знаех си, че вие, двете, нямате никакъв готварски нюх. – Готвачката пристъпи тежко към сандъка и го отвори. Но и нейното търсене се оказа безполезно. – Да ме вземат дяволите. Свършили сме яйцата. – Отново се намръщи и извика силно. – Кой беше глупакът, който е забравил да вземе яйца от пазара?

Не беше изненадващо, че никой не вдигна ръка.

Готвачката огледа стаята и погледът ѝ на-

края се спря върху млада прислужница, която се беше прегърбила върху купа с дребни плодове.

– Мери – извика тя. – Изми ли ги вече?

Мери избърса ръце в престилката си.

– Не, мадам, има още купища. Никога не съм виждала толкова много дребни плодове.

– Сузи?

Сузи беше до лактите в сапунена вода, докато припряно миеше посудата.

Ема се огледа. Имаше поне дузина човека в кухнята, и всички изглеждаха ужасно заети.

– Е, това е просто превъзходно – измърмори готвачката. – Трябва да сготвя за четиристотин човека, а няма яйца. Както и свободен човек да отиде да купи.

– Аз ще отида. – предложи Ема.

И Бел, и готвачката я погледнаха с изражение, което бе нещо средно между шок и ужас.

– Да не сте се побъркала? – попита готвачката.

– Ема, това просто не се прави – каза Бел точно в същия момент.

Ема завъртя очи.

– Не, не съм луда, и защо да не мога да отида до пазара? Напълно способна съм да донеса няколко яйца. Освен това, малко свеж въздух ще ми се отрази добре. Стоях вътре цяла сутрин.

– Но някой може да те види – запротестира Бел. – Покрита си с брашно, за бога!

– Бел, не съм се запознавала с никого все още. Как мога да бъда разпозната?

– Не можеш да излезеш с униформата на прислужницата си.

– Точно заради нея ще мога да отида – обяс-

ни търпеливо Ема. – Ако облека някоя от моите сутрешни рокли, всички ще се питат, защо благородна дама е излязла навън без придружител, да не говорим, че е на път към пазара за яйца. Никой няма да погледне към мен, ако съм облечена като прислужница. Макар че ти със сигурност не можеш да ме придружиш. Ще те разпознаят на секундата.

Бел въздъхна.

– Мама ще ме убие.

– Както виждаш... след като Кук се нуждае от всички в кухнята, аз съм единственото решение на проблема. – Ема се усмихна. Победоносно.

Бел не беше убедена.

– Не знам, Ема. Струва ми се много нередно да те пусна сама навън.

Ема въздъхна раздразнено.

– Виж, ще си издърпам косата здраво назад, точно както правят нашите прислужнички.

– Ема бързо прихвана косата си в кок. – И ще посипя още брашно върху роклята си. И може би ще размажа малко по бузите си.

– Това е достатъчно – прекъсна ги готвачката. – Няма нужда да пилеете повече от хубавото ми брашно.

– Бел? – попита Ема. – Какво мислиш?

– Не знам. На мама изобщо няма да й хареса.

Ема приближи лицето си до нейното.

– Тя изобщо няма да разбере за това, нали?

– О, добре – Бел се обърна към целия кухненски персонал и размаха пръста си. – Нито дума за това пред майка ми. Разбраха ли всички?

– Това изобщо не ми харесва. – каза Кук. –

Ама никак.

– Но нямаме голям избор, нали? – отвърна Ема. – Не и ако искате кейк за бала. И така, защо не дадете на Бел да изстиска тези лимони, а аз обещавам, че ще се върна преди дори да разберете, че ме няма. – С тези думи Ема грабна няколко монети от ръката на готвачката и се промъкна през вратата.